

MALACHIÁŠ 3, 18

5
—
1980

číra!
SLOVA

Není to přehnaný požadavek, stále jenom klečet a modlit se a — jak se také někteří lidé domnívají, otravovat Pána Boha? Nepřipadá vám to někdy také tak?

Kdo to takto říká, nepoznal pravou krásu a cenu modlitebného obecenství s Bohem. Pravá modlitba je jako pramen v srdci, jako tryskající gejzír, který se nedá ničím utlumit. Zkuste jej zasypat a zadřít! Zkuste umlčet dvě milující srdce, zakaže jim spolu mluvit! Budou se domluvit dál pohledy, úsměvem, posunkem, povzdechem, písemnou značkou. Kdo to neprozil, kdo nemiluje, nepochopí tento vztah.

Je možné někoho nutit ke stálé modlitbě, je-li za minutku hotov na celý den? Zde nejde o stovku otčenášů — zde jde o vztah lásky, že dvě srdce, jedno na zemi a druhé na nebi, si mají co říci, že žádné Amen není pro tento den poslední, ba že ani celá věčnost nevyštádí k vyrovnaní hladin těchto spojitych nádorů.

Jde o vztah lásky, vděčnosti, prožité milosti, o pohled přes Getsemane, Golgotu, prázdný hrob a Olivetskou horu vstří k vytouženému setkání se svým Pánem.

Takovi jsou praví Boží modlitebniči. Jejich modlitby „skryté v báňích“ spolupůsobí při uskutečňování Božích plánů (Jz 8:3). Kolik je takových bez přestání se modlících Božích dětí, pro něž je modlitba věci lásky ke svému Otci? Patříš mezi ně i ty?

J. M.

„On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všecky jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všecko?“

Římanům 8:32

Kdybychom potřebovali všechny věci na nebi a na zemi, Bůh by nám je dal. Kdyby existovala nějaká hranice — omezení, co by nám nemohl nebo nechtěl dát, pak by nebyl dal za nás svého milovaného Syna. Nyní tedy smíme od našeho Otce přijimat dary každý den. Nedomnivejme se, že si tyto věci musíme od Něho vynucovat modlitbou. Kdo Ho prosil, aby svého Syna dal jako oběť za nás? Můžeme Bohu za to jedině děkovat. A tak důvěřujme, že náš nebeský Otec nám dá všecko, co potřebujeme, předkládejme mu na modlitbách naše žádosti avšak s vědomím, že On nám chce dát to, co skutečně potřebujeme a je k našemu dobru. Tak se prosba mění na děkování.

C. H. S.

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním cirkevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 28 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

RUKA

„Budte bdělí, stříjte pevně ve víře, budte stateční a silní! Všechno nechte se mezi vámi děje v lásce.“

1. Korintským 16:13-14

Zamysleli jste se již někdy nad vlastní rukou? Je to mistrovská ukázkou dokonalého stvořitelského díla. Co všechno taková ruka jenom dokáže! Častokrát obdivuji složitou hru prstů klavíristy nebo písářky na psacím stroji. Jak jsou sehrané. Každý z nich je vždy v pravou chvíli na pravém místě, i když se člověk dívá někam úplně jinam. Nebo si jen připomeňme trpělivou práci hodináře nebo lékaře chirurga. Jak mnohostranná a různorodá je práce, kterou dovedou naše ruce vykonávat!

Noše ruka je postavena zvláštním způsobem. Základ tvorí pět prstů, z nichž čtyři jdou souběžně a pátý je postaven proti nim, jako by k nim ani nepatřil. To má svůj obrovský význam. Tak je umožněna nejdůležitější, nejčastěji potřebná funkce ruky, schopnost pevně uchopit různé předměty.

To mne přivedlo k našemu textu, uvedenému zcela na závěr dlouhého Paviova dopisu Korintánům, už mezi sděleními osobního rázu, jako by si autor ještě dodatečně vzpomněl na něco velice důležitého. Nás text si pro lepší pamatování můžeme přirovnat k lidské ruce. Má také pět prvků, z nichž čtyři jsou charakterově příbuzné a pátý je postaven jakoby proti nim, jako by byl odněkud odjinud.

Podívejme se tedy na nás text z tohoto hlediska.

1. Bděte

Snad ani není třeba připomínat, jak důležitá je bdělost člověka za volantem a co může znamenat spánek, byť i jen na zlomek vteřiny. Ale bdít je více než pouze nespá.

Bdít je třeba stále. Předně musí být člověk ostražitý k novým, neznámým věcem. Po neznámé cestě se nemůžeme pustit na plný plyn. Boží lid Staré smlouvy šel do zaslíbené země neznámou cestou. Setkávali se se stále novými a novými nástrahami a pokusením, museli se učit stále novým a novým věcem. A když si nevěděli rady, ptali se Hospodina o radu, jak si mají počinat. Tato bdělost se jim vždy vyplatila. Ale přeje — i oni měli chvíle, kdy přestali na chvíli bdít. Tak přišla ke zkušenému bojovníkovi Jozue skupina otrhaných lidí v prošoupaných botech na ubohých zvířatech a pěla chválu na statečnost a zmužilost Božího lidu. A nakonec s nimi chtěli uzavřít spojenecou smlouvu. A zkušená knížata s Jozuem v čele se nechali oklamat. Zapomněli bdít. Čteme si, že „úst Hospodinových netázali se“. Zavázali se ke spojenectví, které jim pak bylo osídlem.

I my se dnes dostáváme do podobné situace, kdy jsme v „neznámé zemi“. Nemáme vzor pro to, jak si máme počinat. Máme nové problémy, které naši otcové neměli a s nimiž se musíme vypořádat. Tu je třeba bdít, očekávat na Hospodina. Není to tu a tam i násé zkušenost, že neprozřetelně, bez bdělosti podepiseme „spojeneckou smlouvu“, která nám přinese jen problémy, jichž jsme mohli být ušetřeni a s nimiž si nevíme rady? Ptáme se na takové neznámé půdě „úst Hospodinových“?

Ale bdít je třeba vždy. I tam, kde se domníváme, že to dobře známe. Jak je důležité nedat se ukolébat známou, tak prostou a jednoduchou záležitostí. Kolik úrazů má svou příčinu v tom, že postižený podcenil nebezpečí, které dobré znal, a jednal podvědomě, ze zvyku. Nás život se většinou skládá z událostí, které se zcela pravidelně opakují, jsme vystaveni jejich stálému livilu, na který jsme si zvykli a hrajíci nebezpečí po určité době přestáváme vnímat. To platí v našem občanském životě. A mnohem více to platí v našem životě viry. Jsme si vědomi toho, že jsme pod stálým livilm našeho okolí, které má pro život viry svá nebezpečí? Nezačíná na nás mít stále větší a větší vliv? Bděme. Zvednutý ukazováček je toho symbolem. Dej si pozor!

2. Stůjte u víře

Ve druhé Pavlově výzvě nejde o jakékoli stání. Zde jde o stálost víry. Stojíme ve víře? Pavel piše Efezským, že Pán dal církvi apoštoly, proroky, evangelisty, pastýře a učitele proto, „abychom již více nebyli děti, zmitající se a točící každým větrem učení v neustavičnosti lidské“ (Ef 4:14). Je celá řada lidí, kteří stále chtějí něco nového. Touží po novém poznání, po novém učení, po nových zjeveních a viděních, nic je nedokáže natrvalo uspokojit. Kolik je lidí, kteří se „zmitají a točí“ každým takovým větrem „nového učení“. A kolik je lidí, kteří jsou unášeni svými náladami a city. Dětská nestálost a roztěkanost je zapříčiněna tím, že děti nemají před očima pevný cíl, nevědět, co vlastně chtějí. Víme, co chceme? Stůjme pevně ve víře – tato výzva platí i pro nás. Umístění prostředníku nám připomíná vyváženosť a stálost, kterou tolík potřebujeme. A kdo stojí, hleď, abys neupadl.

3. Zmužile sobě počínejte

Buďte stateční. Strach máme všichni, je to přirozená a normální lidská vlastnost, které není nikdo ušetřen. Ale statečnost překonává strach a jde dál. Kde najít odvahu, máme-li strach? Pán Bůh řekl ústy anděla Gedeonovi: „Hospodin s tebou, muži udatný“ právě ve chvíli, kdy tajně a se strachem mlátil v noci obilí, aby s ním utekl. Možná, že se za toto oslovení styděl nebo je považoval za ironickou poznámkou. Ale jedno víme – tentýž Gedeon se pak se 300 muži zmužile vrhá bez zbraní proti mnohonásobné přesile. Bůh jej učinil statečným.

Učedníci měli po smrti Pána Ježíše také strach. Ale pak byli zmužili a vůbec neváhali vyznat svého Mistra.

A tak i my smíme být stateční, neboť sám Pán chce být zdrojem naší odvahy.

4. Buďte silní

Izaiáš piše: „On dává ustálému sílu, a tomu, ježto žádné sily nemá, mocí hojně udílí“. Kéž bychom si byli vědomi toho, že sami v sobě nemáme žádnou sílu a že nic trvalého nedokážeme sami udělat. Ale zároveň smíme vědět, že Pán Bůh posiluje a že v něm smíme být silní.

Když jsem se začínal učit psát na stroji, zdálo se mi nemožné, že bych někdy mohl malíčkem pořádně uderit do klávesy, aby bylo písmenko čitelné. Zdálo se mi, že je na to příliš slabý. Dnes je to pro mne samozřejmé.

Máme být silní. A smíme vědět, že nás Pán nám chce tuto sílu dát.

5. Všechny věci vaše ať se dějí v lásce

Tento požadavek je zcela odlišný, jako by stál v protikladu vůči předešlým. Ostražitost, stálost, statečnost a síla, to má vzájemně hodně společného. Ale ted' proti těmu vlastnostem stojí lásku.

Znovu se tím vracíme k našemu obrazu – k ruce. Řekli jsme si, že ruka je přizpůsobena k uchopení různých předmětů. A to je umožněno právě tím, že jeden prst je postaven proti zbývajícím. Jen si zkuste uchopit pevně nějaký předmět, zvláště drobnější, bez pomoci palce.

I to nám má co říci. Láska je totiž nutným doplňkem jak bdělosti, tak stálosti víry, statečnosti i síly. Bez ní by naše schopnost přijímat Boží požehnání byla podstatně omezena, jako je omezena schopnost ruky brát předměty bez palce.

Pavel nám v témež listě ukazuje důležitost lásky v tomto směru. Píše: „Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všechno poznání...“, řečeno jinak, kdybych byl tedy ve stavu plné bdělosti, „...nic nejsem“ bez lásky.

Stejně je to i s vírou: „Kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem.“

A zmužlost? O té píše Pavel: „...kdybych vydal tělo své k spálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospeje.“

A co síla bez lásky? Jeden nový překlad zní: „láska... nedá se vydráždit, nepočítá křivdy“. Síla bez lásky je opravdu velice málo. Jak snadno se dá takové síly zneužít! Proto píše Pavel zcela právem: „Všechno nechť se mezi vámi děje v lásce.“

A ještě jedno závěrem: Často potkáváme lidí, jejichž ruka je poškozena, takže

už nemůže plně vykonávat všechny své funkce. Boží dokonalé stvořitelské dílo bylo poškozeno. Setkáváme se s lidmi, kterým chybějí článnky prstů nebo celé prsty. Taková ruka už nikdy nemůže hrát mistrné kousky na klavíru. Jednou jsem si nedával pozor při práci na hoblovce a stalo mne to kousek prstu. Prst se zahořil, ale cit do něj se již nevrátil. Je necitlivý a jeho funkci musí často přebírat druhé prsty.

I to nám chce něco říci: I naše duchovní prsty, jimiž se máme chápout Božich požehnání, mohou být poškozeny a nejsou pak již tak citlivé jako dříve. A tak se může stát, že Pán si nás už nemůže použít k některým úkolům, které bychom třeba i rádi konali. Nebo naopak, už nejsme schopni uchopit se některého vzácného Božího požehnání, protože jsme už pro ně ztratili cit.

Kéž nám dá Pán tu vzácnou vyváženosť, která je také potřebná k tomu, abychom mohli brát v plné míře jeho požehnání a abychom mohli toto požehnání šířit dál.

-tp

hlad v zemi

SERIÁL

(6)

Elimelech

„A stalo sa vo dňoch, keď súdili sudcovia, že povstal hlad v zemi. Vtedy odišiel nejaký muž z Betlehema Júdovho, aby pohostil v Moábskom kraji, on, jeho žena a jeho dvaja synovia“ (Rt 1:1).

Pričiny hladu

Bezprostredné pričiny hladu za doby sudcov nepoznáme. O duchovnom stave Izraela však vieme toľko, koľko zjavuje Kniga sudcov. Charakteristickými sú prvý a posledný verš tejto knihy:

Začiatok: „A stalo sa po smrti Jozuovej, že sa pýtali synovia Izraelovi Hospodina...“ (1:1).

Koniec: „V tých dňoch nebolo kráľa v Izraelovi, každý robil to, čo bol správne v jeho očiach“ (21:25).

Začína sa Božou vládou a končí sa svojoľnosťou, anarchiou. Či nie sú za taký stav zodpovední starší? Ak v Cirkvi dobre nepôsobia starší, nastáva to, že každý si robí čo chce a prichádza „hlad v zemi“.

Ako zachrániť rodinu?

Elimelech sa rozhodol: Odídem! Tu je hlad. Sudcovia (starší) nič nerobia a hádam ani neexistujú, v krajině Moába je to iste lepšie. V Betleheme (dom chleba) nemožno nájsť obživu. Však ja neodidem navždy, ja sa vrátim, keď zveladím svoju rodinu, keď sa deti postavia na nohy, vrátim sa, keď sa to tu zlepší.

No – nevrátil sa. Zomrel on i jeho synovia.

Ci tak nezomiera pre Božie dielo nejeden otec rodiny aj so svojimi deťmi preto, že sa mu zdá být nemožným zosť v spoľočnosti s Božím ľuďom, keď je dočasné hlad?

Protajšok Elimelecha bol Boaz – pevný ako stlp. Nepohne sa z Betlehema, ani keď je neúroda, vie, kde je jeho miesto v čase hladu. Obrába pole – orie, seje ako predtým a vie, že potom môže iba čakať a dôverovať Bohu. A čaká a pracuje – a pride úroda. Je zachránený on i jeho rodina.

Ako zachrániť rodinu v čas hladu? Pevne stáť, siať, pracovať a po čase budeš mať toľko, že i druhým sa újde.

Naoma nezdieľala Elimelechov názor, že bolo treba odísť. Po návrate hovorí: „Ja som odišla plná a Hospodin ma navrátil prázdnú“ (Rt 1:21). Vyznala, že vtedy to bola plnosť, keď mala muža a synov, i keď s dočasným nedostatkom chleba.

Poučenie

Pre starších: Spravovať dom Boží podľa Jeho vôle je tá najdôležitejšia povinnosť. Treba bojovať proti Kananejcom (Sd 1:1) a tak získavať rozšírenie zeme, polí, duchovného bohatstva. Na starších leží zodpovednosť za dostatok potravy v „dome chleba“ v zmysle slov Pána Ježiša: „Nie je im treba odísť, dajte im vý jest“ (Mt 14:16)!

Pre otcov rodin: Na vás je zodpovednosť za vaše rodiny, vašich synov, vaše dcéry. Nemyslite si, že zachráňate rodinu a kus chleba pre ňu, keď sa utiahnete „do času“, ako si mysel Elimelech, od zhromaždenia a ľudu Božieho. To zamýšľané „pohostinenie“ v cudzej zemi sa končí tragicky a dnes vidíme, ako pre Božie dielo zomierajú najmä otcovia a synovia.

Pre sestry: Vaša „plnosť“ je v tom, keď je vaša rodina spriadaná a dlie v „dome chleba“. Nepodvoľte sa len tak ľahko plánom na cestu do cudziny. Popri tom máte aj vzácný zmysel pre osobnú evanjelizáciu (Naoma a Rut), nuž nech je to vaším zmyslom života. Prítom ale je potrebné zachovať poslušnosť voči manželovi, ako to vykonal Naoma a ako to žiada Božie Slovo.

Pre všetkých: Hlad v Betleheme bol dočasný a neublížil verným. Zostával v spoločnosti veriacich, sej ako Boaz a tak budeš bohaté oj žať. Pán Boh odmeňuje vernosť a dočasný nedostatok je iba skúškou od Noho. Ó, keby sme všetci obstáli!

-ik

Společný stůl v rodině

Krátka pohled na hodiny – za niekolik minut se sejde moje rodina. Očekává, že stůl bude prostřen a oběd připraven. Spěchám s posledními přípravami. Která z nás, hospodyně, nezná, jak usedáme ke stolu trochu uhněně a unavené, někdy s myšlenkou, že za 10–15 minut bude všechno, co je na stole, snědeno ale kolik námahy, kolik času stálá příprava!

KAŽDÉ JÍDLO VEZNAMENÍ LÁSKY

Kdysi mi prokázala maminka pěti dětí výbornou službu. I když její děti odrostly a už byly z domova, nepořídila si menší stůl. Mívá totiž mnoho návštěv a často vaří při prázdninových pobytích nebo při bratrských setkáních. Samozřejmě ji to už zmáhá. Ale řekla mi s milým radostným usměvem: „Viš, Pán Ježiš mi ukázal, že každě společné stolování je důkazem Jeho velké lásky. Vždyť konečně všichni žijeme z Jeho oběti, když se za nás vydal. To chtěl také ukázat svým učedníkům při Poslední večeři. Jíme maso – nějaké zvíře muselo být zabito. Jíme-li zeleninu – musela být vytržena ze země, musela být pokrájena. Jíme-li chléb, někde musela zrna v zemi zemřít a musela později být semletá“. Zpozorněla jsem. Potom dokončila svou úvahu skoro i s úsměvem. „Viš, je to sice pro mne namáhavé, než připravit všechno na stůl, ale prosím po každé o to, aby sám Pán Ježiš byl neviditelně při jídle přítomen, každému žehnal a zahrnul ho svým dobrodiním a svou láskou.“

POŽEHNANÉ KONÁNÍ

To ozářilo novým svetlem naši práci v kuchyni a u stolu. Z této každodennej činnosti, která se stále opakuje, může vzniknout žehnající činnost, která čerpá z hlubiny otcovské laskavosti a předává ji dál. S novým porozuměním jsem četla v evangeliích zprávy, kdy Pán Ježiš byl pozván k různým hostinám. Na svatbě v Káni proměnil vodu ve víno – ve výborné víno. Daroval tím hostům nečekanou radost. Jak živé a aktuální rozhovory vyvolal při stolování. Podobenstvím z denního života objasnil, jak pomáhat v životě prakticky a zvýraznil skutečnost Boží blízkosti. Nerozlišoval, s kým seděl u stolu, zda u vážených zákoníků nebo u opovrhovaných celníků. Při hostině se mohlo přihodit něco zcela nečekaného. Vešla nepozvaná žena, rozbila lahvičku s nardovou mastí a vylila obsah na Jeho hlavu. Ostatní se nad tím pohoršili. Avšak Pán Ježiš poznal, co žena svým činem chce z hloubi svého srdece vyjádřit. V každý okamžik – i u stolu – se Pán Ježiš skloní k člověku s chápající péčí o jeho duši. V domě v Betanii byl čas jídla důvodem, že se stala z Marty, která byla pravděpodobně příliš přesvědčená o svém hospodyňském umění, uvědoměleji sloužící pečlivá domácí paní. V Emauzích zasedl Pán Ježiš s oběma učedníky ke stolu a lámal jim chléb. Při tomto úkonu ho poznali. Teprve později se jim rozjasňovalo i to, že se jim sám dával jako chléb život.

V lidském soužití má stůl neobyčejný význam. U něho mladí manželé začínají svůj společný život. Potom přibudou malé děti a jsou šťastné, že už smějí s velkými sedět u stolu. Později, když se vracejí ze školy, vyprávějí u stolu své malé i velké zážitky. Dorůstající děti se nejčastěji u stolu rozhorují nad svými problémy. Přicházejí příbuzní, přicházejí návštěvy a každý přinese ke stolu i své vlastní ovdovuši. U stolu se uskutečňuje velká část životního společenství. Setkáváme se, hovoříme spolu, radujeme se a jsme veselí, ale i ustaraní a nebo rozohnávání – to všechno se odehrává u rodinného stolu. Neztělesňuje místo soustředění, které je základní buňkou života celé lidské společnosti? Rozpadne-li se toto společenství u stolu, neobnovuje-li se stále znova ze skrytého, věčného středu, hrozí domu i lidstvu blízké zhroucení. Potřebujeme Pána Ježiše ve svém společenství u stolu jako sjednocující, vše pronikající střed.

PROSBA O KAŽDODENNÍ CHLÉB
rozšířuje obzor.

U stolu jíme a pijeme, sytíme se a tak obnovujeme své životní síly. To, co jíme, se proměňuje, stručně řečeno, ve svalstvo, krev a nervovou síť. Přesto však nežijeme pouze vezdejším chlebem. Shromažďujeme-li se kolem stolu, přijímáme při čelbě a slyšení Slova Božího i chléb života. Můžeme o slyšeném hovořit a potěšovat se zpíváním písni a děkováním. Zde se modlíme nad dary poskytovanými Bohem. V čas nouze může se stát mnoho i z mála, protože nad tím spočívá Boží požehnání. Prosbou o každodenní chléb se rozšířuje náš pohled na všechny nedostatky a potřeby lidské existence a čini nás zodpovědnými za bratra, který hladoví tělesně nebo duševně. Budeme připraveni prostřít spolužitním stůl, budeme hotovi přinést jím s láskou Pánu Ježiše i chléb života.

Vždyť se nám daří tak dobře, protože jsme sami obdarováváni, posilováni a syceni u stolu Boží, věčné, otcovské lásky.

připr. D. Z.

Odplácať dobré dobrým je ľudské. Odplácať dobrým zlé je Božské.

Naša láska k Bohu sa najlepšie prejavuje v našej láske k bližným.

POČUJTE NEBESIA I ZEM

„Počujte nebesia, pozoruj ušami zem, lebo Hospodin hovorí.“ Izaiáš 1:2

Toto zvolanie je zvláštne. Či má azda naša zem „uši“? Alebo nebesia môžu počúvať, čo hovorí Hospodin?

Rozumieme, že v citovanom verši ide o obrazné slovo. Je to adresované človekovi, aby sa zastavil, premýšľal o tajuplnom oslovení skôr, ako začne hovoriť Boh. Oslovenie patri človekovi, ktorý je stvorený z nebies i zeme. Božia múdrost ho učinila, spojila zemské s nebeským. V celom stvoriteľskom diele Božom je človek najzaujímavejšie stvorenie: „...hrozne a predivne utvorený“ (Ž 139:14). Nebol stvorený ako anjeli a nebeské bytosti. A predsa tieto bytosti si človeka veľmi všimajú, starajú sa oň a chránia ho (Ž 91:11). Pretože človek je korunou Božieho stvorenia, upriamil sa naňo Satan, závidel mu jeho vzniesené postavenie a vychytralým klamom ho priviedol k pádu. Nastalo rozdelenie medzi Bohom a človekom. Ale to nič nemení na skutočnosti, že človek je stvorený z dvoch svetov, zo zeme i z neba, a tak má hmotné telo, aj nebeskú dušu a ducha.

Celé naše hmotné telo je ovládané neviditeľnou, nehmataťou mocou, ktorú Stvoriteľ vložil do človeka. Ako rádio nevydá hlasu, pokiaľ nie je pripojené na elektrickú sieť, aby táto neviditeľná moc elektriny spôsobila jeho chod, tak duchovná podstata človeka umožňuje, aby človek mohol počuť hlas Hospodina. **Tento dar nemá žiadne iné stvorenie na našej planéte.**

„Ucho, ktoré čuje... to učinil Hospodin!“ (Pr 20:12). Ucho zachytí tisíce hlasov a slov. Nič si nenechá pre seba, ale zisťované informácie odovzdáva ďalej. Komu? Mozgu, srdcu...? Ved' aj to je hmotá. Odpoved' je jedna: duchu človeka. Ten mu bol daný pri stvorení (1M 2:7). Dych Boží, vdýchnutý človeku učineného zo zeme, robi ho živou bytosťou. Božie dýchnutie môžeme pomenovať Božím duchom. Pán Ježiš po svojom zmŕtvychstani tiež dýchnuł na učeníkov a povedal im: „Prijmite svätého Ducha!“ (J 20:22). Len Duch Boží mohol oživovať mŕtvu hmotu, neladnú a pustú zem (1M 1:2). Každý

človek, prichádzajúci na svet, má už túto iskru z Boha v sebe. Tento duch z Boha je samostatný, slobodný. Môže vládnúť telom i stvorenstvom. Tak je napisané: „Co je smrteľný človek, že pamätaš na neho... Učinil si ho vládcom nad dielami svojich rúk; všetko si položil pod jeho nohy“ (Z 8:5–9).

Teraz sa natíska otázka: Kde sídli duša a duch v človeku? Aký je medzi nimi rozdiel? Na tieto otázky nedali priamu odpoveď ani proroci, ani apoštoli, ba ani Pán Ježiš. Ale všetci potvrdzovali, že človek je telo, duša a duch (Job 33:4, Kaz 12:7, Lk 1:46–47, 1Te 5:23, Lk 23:46). Tieto citátové Písma nám zrozumiteľne potvrdzujú, že v človeku skutočne sídli duch a duša. A preto nás počítatočný verš: „Počujte nebesia“ patrí tejto oblasti, pretože len duša a duch sú spôsobné počuť, pochopiť a správne rozsúdiť to, čo hovorí Boh.

Tá druhá výzva: „Pozoruj ušami zem“ patri nášmu telu. Prostredníctvom orgánov tela je prístup k duši a duchu. Duša je v bezprostrednom dotyku s telom. Písma dokonca hovorí, že duša sídli v krvi (3M 17:11, 5M 12:33). Krv je hmota, duša je však nehmotná. Ona môže opustiť telo i keď krv v tele zostala. Eliáš prosil Boha, aby navrátil dušu do vnútornosti dieťaťa, ktoré bolo zomrelo (1Kr 17:21–22). Duša je viac ako telo, ale duch má vyššiu úlohu a zodpovednosť. Duch skúma, preberá záležitosti (Ž 77:4–7). Duch sputuje všetko, aj hlbiny Božie (1K 2:10). Duch je to človekovo „Ja“. Duch sa môže rozhodnúť, môže si vysvetliť. Pokiaľ človek nepadol jeho duch rozhodoval dobre. Vystižne a primerane dal všetkému meno. Bol na takej úrovni, že sa mohol stretávať s Bohom a zhovárať se s Ním. Po páde sa však ocitol v žalostnom postavení. Hanbil sa a bál. Už nestál o Boha. Utekal pred Ním a skrýval sa. A taký je stav prirodzeného človeka až po dnes. „Každý z nás sme sa obrátili na svoju vlastnú cestu“ (Iz 53:6). Na cestu preč od Boha.

Všimli sme si, čo teda znamená výzva: „Počujte nebesia, pozoruj ušami zem, lebo Hospodin hovorí.“ A čo vlastne Hos-

podin hovorí? „Synov som si vychoval a vyvýšil, ale oni zradne odpadli odo mňa“ (Iz 1:2).

Povšimnime si slovo „synov“. Syn patrí otcovi, ktorý sa z neho teší a všetko, čo môže, pre neho robí. Má ho rád, učí ho a chráni. Dáva mu radu, vystríha ho pred nebezpečím a zveruje mu i svoj majetok. Ale, ach, aký žiaľ! Syn si otca zláhčí, pohrdne jeho láskou, radou, výstrahou. Obráti sa mu chrbotom a odchádza do nezráma. Daleko od otca potom stráca pokoj a radosť (Lk 15, Iz 57:12). Stratil správny úsudok o zmysle života. Nedbá na to, že vyšiel od otca a rúti sa do prieasti.

Tak je to aj so „synmi Božími“. Božie slovo hovorí o tom, že človek je „mŕtyv v previnenciach a hriechoch“. Mŕtyv, hoci žije. Jeho duch je mŕtyv pre Boha. Život človeka riadi duša. Duch sa prebúdza, alebo ožíva len skrze počuté Božie slovo. „Lebo slovo Božie je živé a účinné a ostrejšie nad každý mēč dvojsečný, prenikajúce až do rozdelenia duše a ducha“ (Žd 4:12). Človek prebudený Božím slovom poznáva svoj hriech. Duch zobudí v ňom svedomie. Áko obstojím na Božom súde? Potom sa pýta: Čo mám robiť?

Je len jedna možnosť: vrátiť sa k Otcovi, povedať Mu: „Otče, zhrešil som proti nebu a pred tebou“. A Boh odpustí vinu každému, kto činí pokánie, pre tu preliatu, drahú krv Pána Ježiša Krista.

Po návrate človeka do obecenstva s Bohom, po znovuzrodení, nastáva s človekom veľká zmena. Duch preberá vládu nad dušou a telom. Duch, ktorý bol mŕtyv, súc oživený robí zmenu v myšlení, hovoreni i konaní. Pán Ježiš to nazýva znovuzrodením z vody a z Ducha (J 3:5). Tak, ako pri stvorení Boh spojil a oživil mŕtvu hmotu s duchom a človek sa stal živou dušou, zrovna tak usúdila Božia múdrost pri znovuzrodení spojiť Božieho Ducha s našim duchom. „Ten Duch spolu svedčí s našim duchom, že sme deťmi Božími“ (R 8:16). Duch Boží nás učí modlitbám, pomáha nám v našich slabostach (R 8:26). Duch Boží upravuje vzájomný pomer medzi Bohom a navrátivšim sa hriescnikom (R 8:27). Je nám Tešiteľom a Prímluvcom (R 8:26, J 14:26). Stará sa o nás, zjavuje nám Božie pravdy, vystríha nás a napomína k bdelosti a vernosti, budí a rozlieva lásku Božiu v našich srdciach.

Milí priatelia, počujte, čo Hospodin hovorí i k vám.

MRZÍ MNE - TENTO ŽIVOT

Kazatel 2:17

Kdo to řekl? Tak může naříkat jistě nějaký ubožák, někdo, kdo je nevyléčitelně nemocný, odscuzenec k doživotnímu vězení nebo někdo v zoufalství? Kdepak, to je omyle! Řekl to muž neobyčejně moudrý, slavný a bohatý – byl dokonce králem. Zná to neuvěřitelně, ale je to tak. Zkusil všechno, užil rozkoši, žil v blahobytu a přece – nakonec zbyla jen nuda, hořkost, nejistota a omrzlost.

„Mrzí mne život!“ K tomuto závěru jsem kdysi došel i já, i když jsem neužíval rozkoši, vyhýbal se různým lákadlům a nezabírel jsem do hrubého hříchu. Omrzel mne život polovičatý, „křesťanský“ jen na povrchu, provázený „nedělní zbožností“, bez lásky a radosti, bez pokoje a jistoty spasení. Omrzel mne, neboť jsem uslyšel o Pánu Ježiši, že jedině v něm je život, bohatý, šťastný, vítězný a požehnaný, že přišel na tuto zemi, abychom v něm měli plný život. Uslyšel jsem jeho pozvání: „Žízni-li kdo, pojď ke mně a napij se“ (J 7:37). Přijal jsem tuto nabídku. A mám tuto zkušenosť, stejně jako tisíce mně podobných: Od chvíle setkání s Pánem, od přijetí moci jeho Ducha, od hodiny, kdy jsem se jemu odevzdal, smím žít zcela jiným, bohatým, Bohu posvěceným životem. Už neříkám: „Mrzí mne život!“ Žiji rád, ve službě svého Pána, k záchrane jiných.

Přejí všem, aby i je omrzel život v hříchu, ovládaný žádostmi těla nebo život zdánlivé pobožnosti a aby směli nalézt v Pánu Ježiši nebeský, krásný, bohatý život, který je záviděníhodný, protože je to život lásky, služby, světla, pravdy, vitézství, svatosti a oběti chval.

Mrzí mne tento život? Kdepak, už bych neměnil! Přijal jsem ke zdroji plnosti Božích darů. Můj život v Kristu, toť jediné radostné svědecké HALELUJAH! J. M.

POKÁNÍ

nebeský dar

Novém zákoně nacházíme sedm různých stránek pokání:

1. Pokání, jak ho kázal Jan Křtitel, které zasahuje svědomí a probouzí ho.
2. Pokání, jak ho kázal Pán Ježiš, které odhaluje a očišťuje srdce.
3. Pokání, jak ho kázali apoštolové, které sesazuje z trůnu vlastní lidské já, a činí místa Kristu.
4. Pokání k Bohu, které nás přivádí blíže k Bohu.
5. Pokání za druhé, jak to činil Pán Ježiš a mnozi věřící.
6. Pokání, které činí věřící po každém poklesku, jehož se dopustil.
7. Pokání odpadlých, jak ho vyžaduje vyvýšený Pán.

Pokání, jako každá křesťanská zkušenosť, má své stupně. Podle toho, jaké je naše poznání a jeho hloubka, bude hluboké i naše pokání.

O prvních pěti stránkách pokání můžeme říci, že následující jde hlouběji do vnitřní oblasti člověka a pozvedává výše k Bohu, než předcházející. U posledních dvou jde o návrat, objevu duchovního stavu.

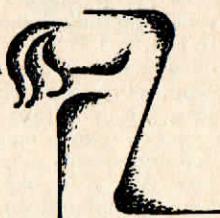
1. Pokání, jak ho kázal Jan Křtitel

Toto pokání se týkalo nejdříve vnější oblasti života. Jan Křtitel učil: „Kdo má dvoje oblečení, dej tomu, kdo nemá žádné, a kdo má co k jídlu, udělej také tak... Nevymáhejte vic, než máte nařízeno... Nikomu nečiněte násilí, nikoho nevydřírejte“ (Lk 3:11–14). Mohli bychom to říci i takto: „Přinásej své odiváni, svůj slůl, své zaměstnání a svůj styk s lidmi do božského světa a dbej, aby ovoce tvého pokání se projevilo podle Božího zalíbení ke spásce tvých blížních.“ Kolik dítěk Božích takto i dnes žije?

Zdálo by se nám to směšné nebo malicherné, v pokání začít u šatníku, pokračovat u jídla, práce a u jednání s lidmi. A přece, jestliže pokání tento okruh našeho života božsky neuspěšnalo, bude tu vždy nepořádek a příležitost k pádu. Nebudeme tak svědecem před světem o plnění Pánových slov: „Hle, činím všecko nové!“

Ale Jan Křtitel šel ještě hlouběji. Největší bída člověka vězí ve svědomí zraněném a poskvírceném hřichem. Jestliže lidé „vyznávali své hřichy“ (Mk 1:5), pak je to důkazem, že on jejich hřich odhalil. Naše svědomí je zbytkem člověka, stvořeného k Božímu obrazu, jeho nárokem v našem nitru. Kdo chce mít pokoj, musí se sklonit před svědomím, naslouchat jeho hlasu a přistupovat na jeho požadavky. Každý, kdo se obrátil, umožnil svému svědomí dojít svého práva. Proto se kázání zaměřuje na svědomí, jež je zatím, žel, ještě uvěznené v satanově pevnosti. Dotčené svědomí pak otevírá zevnitř brány venku stojícímu Spomocníkovi, a tak je člověk přemožen, kapituluje. Tak se pevnost jakoby dostala do dvou ohňů: zvenčí kázáním pokání, zevnitř mocným ohlasem svědomí. Dochází k usvědčení hříšníka a k pokání, nebo aspoň k prvnímu kroku v pokání.

Prvním krokem v pokání je vyznání hříchu a jeho opuštění (Př 28:13). Zpravidla nelze s hřichem skoncovat, dokud ho nevyznáme. Jistý bratr vyprávěl, jak se deset let po obrácení nemohl plně radovat ze spasení, protože nevyznal hřich, kterým se provinil proti svému nadřízenému. Když mu ho vyznal a napravil, nejen že se mu navrátila radost ze spasení, ale došlo i k probuzení ve sboru, jenž byl v jeho domě. Tento bratr nenáviděl krádež a s timto hřichem do krajnosti skoncoval, ale hřich neskoncoval s ním, dokud ho nevyznal.

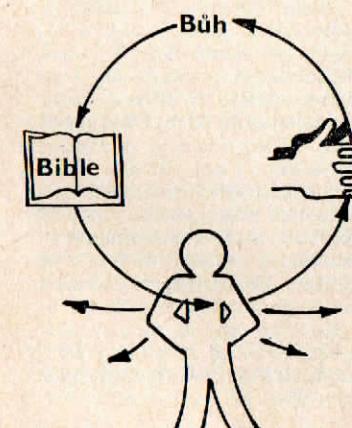

Vykonaný hřich vychází jako žádost z našeho srdce, a vraci se jako břemeno do našeho svědomí. Jestliže je vědom příkrýván, pak se v hodinách zkoušky stává pro nepřitele opěrným bodem, aby nás uvedl do pochybnosti a kolisání. Josefov bratři mnoho let tajili svému otci pravdu o tom, jak prodali Josefa do Egypta. Tato lež se jim stala strašidlem, které je stále pronásledovalo. Když po řadě roků přišli do Egypta a neznámý vladař s nimi tvrdě jednal, uviděli toto „strašidlo“ a řekli: „To jsme se provinili proti svému bratrovi“ (1M 42:21). Nestačilo však, aby vinu přiznali jenom mezi sebou. Museli vyznat svůj hřich a činit pokání, pak je teprve jejich „strašidlo“ opustilo. Job říká (42:6): „Vyznávám, že jsem provinil a činím pokání“ (Luth.).

Kolik lidí se ve svých srdcích přiznává k svým proviněním, dokonce se pro některé proklínají; vyznávají se i před Bohem jako provinili. Opravdové pokání však činí teprve tehdy, když to vyznají i těm lidem, proti kterým se provinili. I v srdcích těchto lidí musí být vymazána vzpomínka na jejich hřichy. A to se děje skrze vyznání. V Iz 62:10, 11 čteme: „Vybeřte (odstraňte z cesty) kamení... Hle, přichází tvoje spásu!“

Snad jsi odstranil z cesty devadesát devět kamenů, ale jeden – největší, který si měl odstranit jako první, jsi nechal ležet a přikryl's jej. Pak to není opravdové, upřímné pokání. Zabránil jsi tak „spasení“, aby přišlo k tobě. Když byl Izrael na cestě do země odpočinutí, zastavil na hranici, utáboril se a podobil obřízce. Až pak Bůh odjal egyptské pohanění od nich, a mohli slavit hod beránka, jist obilí země a vítězné bojovat se sedmi národy (Joz 5). Jestliže jsi s „pohaněním egyptským“ nastoupil na cestu následování Pána Ježiše, nebudeš se moci radovat z krve Beránkovy, sytí se Chlebem života, nebudeš vítězit nad svými vrozenými vášněmi. Proto musíš skrze vyznání odvalit z cesty všechny dřívější hřichy a napravit spáchané bezpráví. Pak teprve pocítíš i skutečnou Boží přítomnost (1J 1:9, Př 28:13, 3M 5:20–26).

(Pokračování příště).
připr. D. O.

Jak máme číst bibli

Bibli máme číst
v úctě,
s modlitbou,
v jasném světle skrze Ducha svatého
s touhou, aby ona
posloužila především nám,
usměřovala naši víru
a náš život.

Ž 119, 105, J 5:39, 7:17, Ř 15:4, Ko 3:16, Jk 1:22,
Zj 1:3, Sk 17:11, 1Te 2:13, Ř 10:16, žd 4:2b,
Mt 4:4, 7:21, 26–27, Ř 2:13, J 14:23.

př. -jos

pohľad do knihy Zjavenia

12.

eriaci ľudia dnes viac ako predtým venujú svoju pozornosť knihe Zjavenia. Ved' ten, kto číta, ale hľavne „počuje“ a „plní“ to, čo je v nej napísané, je blahoslaveným. Je to jediná kniha Nového zákona, v ktorej je zaznamenané posolstvo osláveného Pána Ježiša cirkvi. Keď žil na tejto zemi, cirkev ešte tu nebola a jeho slová patrili hľavne národu Starej zmluvy. Po Jánovi však Pán posielal rady, poučenia i výstrahy priamo cirkevi, a teda i nám.

V každom čísle časopisu chceme venovať jednu stránku „pohľadu do knihy Zjavenia“, stručným poznámkam k niektorým veršom tejto knihy.

1. Zjavenie Ježiša Krista (v. 1)

Kniha Zjavenia sa často nazýva „Apokalypsa“ od gréckeho „apokalyptein“ = odhaliti, snať pokryvku, obnažiť. V Zjavení Pána Ježiša Krista, ktoré mu dal Boh, je nám odhalené to, čo „sa má udiť naskore“. Záleží však na tom, ako si tieto odhalené pravdy chceme privlastniť. O zjavenom sa človek dozvedá prostredníctvom zraku, sluchu, prípadne aj ďalších zmyslov. O zjavených pravdách v tejto knihe však nastačí čítať, alebo počúvať. Ony totiž nepatria všetkým.

2. Zjavenie patri iba sluhom Pána Ježiša (v. 1)

Pán Boh dával zjavenie aj neveriacim ľuďom. Tak napríklad faraonovi o siedmich rokoch úrodných a siedmich rokoch hladu (IM 41:15-36), Nabuchodonozorovi o súde, ktorý ho stihne za jeho povýšenosť (Dn 4:1-34), Baltazárovi o zvážení jeho činov (Dn 5:1-31). Toto zjavenie však Pán Ježiš dáva iba svojim služobníkom, ba otrokom (podľa originálu). Ti sú schopní prieť vierou to, čo je ukázané v **znameniach**. Nie každý veriaci človek je otrokom Pánovým. Inak by Pavol neprosil bratov, aby svoje telá dali v živú obet Pánovi (R 12:1-2). Ako sa vlastne prejavujú takí „služobníci“?

- Svedčia Božie Slovo (v. 2),
- plnia to, čo od nich Pán vo svojom Slove žiada (v. 3),
- slúžia ako kráľovské kňažstvo jedni druhým (v. 6),
- prinášajú Bohu chválu a česť (v. 6),
- ak je potrebné, znášajú aj utrenie pre Slovo Božie a svedectvo (v. 9).

Nezabudnime na túto pravdu, že Zjavenie patrí len služobníkom Pána Ježiša Krista!

3. Ukázal v znameniach (v. 1)

Nečakajme, že jednotlivé udalosti sú v tejto knihe napísané chronologicky, tak jak pôjdu za sebou. Niektoré sa prelínajú, medzi udalosťami sú vsuvky, pohľady na dejiny ľudí žijúcich na zemi, ale aj na vykúpených v nebesiach. Čísla, mnohé osoby, zvieratá i veci sú symbolické. Preto okrem prístupu vo vieri k čítaniu tohto posolstva je potrebná moc svätého Ducha, ktorý „aj budúce veci bude zvestovať cirkevi“ (J 16:13).

4. Pozdrav od Otca-Ducha-Syna (v. 4-5).

Milosť a pokoj máme obdržať najprv od Otca, ktorý bol, je a príde. Tým je vyjadrená nielen jeho večná existencia, ale aj záujem o dejiny ľudí na tejto zemi. On príde! Príde ako Sudca v osobe Syna.

Od siedmich duchov pred Božím trónom – symbol zvrchovanosti, dokonalosti svätého Ducha. V siedmich prejavoch Duch Boží zostúpi na Mesiáša; ako (Iz 11:2)

- duch Hospodinov,
- duch múdrosti,
- duch rozumnosti,
- duch rady,
- duch hrdinskej sily,
- duch známosti,
- duch bázne Hospodinovej.

V Žalme 29:3-9 čítame o siedmich hlasoch Hospodinových, nad vodami – hrmí, je mocný, velebný, láme cedry, kreše plameň ohňa, trasie sa púšť, v prírode pôsobi nový život.

Tretí pozdrav je od Pána Ježiša Krista, ktorý

- ako verný svedok sa dokázal na tejto zemi,
- ako prvorodený z mŕtvych je teraz na tejto zemi,
- ako Knieža kráľov zeme príde v sláve opäť na túto zem.

On s nami a pre nás výkonal tri veci:

- zamiloval nás,
- umyl nás od našich hriechov svojou krvou,
- učinil nás kráľmi a knázmi Bohu.

opravdu vyvedl ze židovského ovčince ty, ktoré mu dal Otec (viz J 17. kap.), a od té doby se již nemluví o ovčincu, ale jediné o jednom stádu.

Pán Ježiš mluvil také o „jiných ovčích“, ktoré musí priviesť a nejsou z „tohto ovčince“ (v. 16). Tento text musíme správne chápať. Pán Ježiš nehovorí o „jiném ovčinci“, ale o „jiných ovčích“. Mini tím

ty, ktoré uvierajú v národu (pohanú), a preče nebyli v žiadnom pro Boha oddeleném ovčinci. A tak „bude jedno stádo a jeden pastýr“. Timto „jedným stádom“ je cirkev a „jedným pastýrom“ Pán Ježiš Kristus. Lidé však postavili mnoho plotov a tim i „ovčincu“. Počátek rozkladu jednoty cirkev zjišťujeme již ve sboru korintském, kde se veriaci začali trištit do skupin (1K 3:2 a n.).

Co má tedy odpovedeť veriaci človek na otázku: „Ke ktere cirkevi patříte?“, když je opravdu tolik skupin a různých učení? Jak odpovedět, abychom se drželi Božího Slova a oslavili svého Pána? Naším úkolem není hledat z celé řady „cirkev“ tu nejlepší, vzájemně je srovnávat a posuzovat, to ne! Stačí říci jediné: „Patřím k tomu jednomu stádu a jednomu Pastýři“. A k tomuto stádu, k této cirkevi Pána Ježiše Krista patří všichni znovuzrození lidé ze všech národů bez rozdielu náboženského vyznání. Musí však být znovuzrozeni skrze písobeni Božího Slova a moci svätého Ducha.

přípr. D. O.

TRI

MENÁ

Tri mená tvoria históriu
o poňati smrti — života.
Tri mená zvláštne svojho druhu —
tri nite späté v jednu stuhu
čo stovky rokov prepletá.

V čom zvláštnosť, význam toľký tkvie
sa rozum nikdy nedozvie.
Trebárs sú ničím miliónom,
množinou prázdnou, ilúziou púhou,
trebárs im znejz nereálnym tónom
a miznú ako farby s dôhou:
— či vobec platia — ktože vie?

Pán Ježiš Kristus — mená, hľal
Známe i cudzie stáročiam.
Moc, človek, veľkňaz pospolu,
naoko patria kostolu.
Tam kde za život ponáhla,
voľakde nad zem, k nebesiam.
Nerád sa človek zamyslí
nad koncom svojho života.
Nad dušou, smrťou, večnosťou ...

**Vo väčších, či menších životných rozhodovanach sa nemáme pýtať —
čo je lepšie, ale čo je biblické a správne.**

Jeden osobný hriech môže priniesť tragédiu mnohým.

**Ako kresťania sme bohatými nie podľa toho, čo máme v peňaženke,
ale podľa toho, čo máme v našich srdciach.**

Satan nabízí mnoho, dáva málo, bere vše.

Poznámka redakcie:

Na strane 102 jsme zverejnili zvláštne aplikaci citovaného textu Písma, podle ktorého Búh oslovouje dvě složky človeka, nebeskou a zemskou. Textu môžeme rozumieť i inak, že ide o oslovení bytosti na nebi a bytosti na zemi (preč by Búh nemohol někdy osloviť i anděly, zejména, jsou-li svědky soudu nad Izraelem?).

OHLASY

K článku MALÁ VIERA ve 4/1980

Jde o problém praktického uplatňovania víry v živote kresťana. Vyjdeme z Mt 8:23-26. Pán Ježiš se ptá: „Proč se bojíte, ó malé víry?“

Nedivme se učedníkům, že se takto zachovali. Ani my bychom nejásali tenkrát, když se loď potápela. Ani nám by nepomohlo vědomí, že se z námi na lodi je Pán Ježiš, který odpočívá a klidně spi. Toto vědomí Jeho přítomnosti by nás neuvedlo do vnitřního pokoje a vyrovnanosti. Proč? Protože bychom měli strach, jakto měli učedníci. A to je jedna z přičin malé víry.

My jsme však dnes v jiném postavení než učedníci tehdy. Jsme Duchem svatým uváděni ve veškerou Boží pravdu v Kristu, ale ještě více, v Duchu svatém je v našich srdcích přítomen sám Pán Ježiš (Ef 3:16-19)! On v nás má moc cokoliv učinit i tam, kde naše víra selhává (Mk 9:24).

J menuji se Pontský Pilát.

Dovolte mi, abych vám vyprávěl svůj příběh. Byl jsem postaven před největší zkoušku svého života, a propadl jsem.

Chodíte-li do školy, rozumíte tomu. Učitel vám předloží otázkou. Musíte na ni během určitého času odpovědět. Někdy se dáte hned do psaní, aniz byste mnoho přemýšleli, myšlenky přicházejí samy. Někdy znáte odpověď, ale promarníte svůj čas. Najednou řekne učitel: „Čas uplynul. Odevzdajte papíry!“

I když se pak snažíte napsat honem několik slov, už je příliš pozdě.

Byl jsem postaven před svou nejtěžší zkouškou.

Snažil jsem se ji vyhnout.

Snažil jsem se přenést odpovědnost na jiné.

Snažil jsem se zbavit pocitu vlastní viny.

Myslel jsem, že se z toho dostanu! A na jednou jsem slyšel hlas:

„Čas uplynul. Odevzdajte své rozhodnutí!“

A já, Pontský Pilát, jsem při zkoušce propadl. Byl jsem pověřen správou velké části Palestiny, kde jsem zastupoval římskou vládu. V této oblasti jsem panoval 10 let. Římský vládec, císař Tiberius, byl s mou prací spokojen. Vystavěl jsem si nádherný palác. S Židy jsem vycházel, i když se mi hnusilo jejich zákonické náboženství.

Myslite si, že jsem byl krutý římský soudce tvrdého srdece?

Prosím, rozumějte mi, bojoval jsem těžký boj ve své duši! Ve mně se odehrával zápas podobný vašemu. Stalo se to takto ...

Proti muži jménem Ježiš vzniklo velké neprátelství. Některí horlivci v tomto hnutí proti Ježišovi přišli během noci k mému paláci. Nechtěli vstoupit dovnitř. Vyslali posla a vzkázali mi, abych vyšel k nim.

Vyšel jsem na balkón, odkud jsem měl přehled, a viděl jsem dost velký zástup. Měli mezi sebou muže. Zacházeli s ním surově a vykřikovali cosi, čemu jsem nerozuměl.

A pak mi řekli:

„Máme s sebou vězně. Chceme, abys ho soudil.“

Zeptal jsem se:

„Jakou žalobu máte proti tomuto muži?“

Odopověděli:

„Když bychom neměli žalobu, nepřivedli bychom ho k tobě.“

Řekl jsem jim:

„Vezměte ho a sudte podle svých zákonů.“

Avšak slyšel jsem jejich odpověď:

„Ne.“

„Proč ne?“

Protože podle našich zákonů nemáme právomoc člověka popravit.“

O to tedy šlo. Žádali život tohoto muže. Nařídil jsem, aby ho přivedli nahoru. Stál přede mnou a před oním davem.

Podíval jsem se mu do tváře.

Myslel jsem, že uvidím nepřátelství nebo nenávist, nebo že ho uslyším škemrat a skuhrat.

Ne! Jeho tvář vyjadřovala tichý klid.

Viděl jsem, jak se zadíval na zástup se soucitem. Díval jsem se už do tváři různých vězňů, ale ještě nikdy jsem neviděl podobnou. Položil jsem mu několik otázek. Pak jsem byl nucen říci lidu:

„Nenalézám žádnou vinu na tomto muži.

Vůbec žádnou!“

Nechtěli to slyšet. Byl tam takový hluk, že jeden z jejich vůdců, Kajfáš, vystoupil po schodech pod můj balkón. Přitáhl si těsně plášt, protože se nechtěl posknout. Řekl:

„Tento muž je výtržník a buřič.“

Odpověděl jsem:

„Kajfáši, rád bych měl víc takových mužů ve své provincii jáko je tento.“

Pak jsem se obrátil k muži a řekl jsem:

„Říkají mi, že se nazýváš králem.

Je to pravda? Jsi králem?“

Dokud jsem s ním mluvil povýšeně, nikdy mi neodpověděl, a já věděl proč. Věděl jsem, že budu-li jednat s ním jako rovný s rovným, bude i on se mnou tak mluvit. Pokračoval jsem:

„Moje hľadky mi hľásily, že děti ti mávaly palmonými větvemi, když jsi vstupoval městskou branou a vítaly tě jako krále. Je to pravda?“

„Ano, jsem král.

Ale moje království není z tohoto světa“, vysvětloval. Ještě jsme si vyměnili několik slov, pak jsem se znova obrátil k davu:

„Nenacházím na něm vůbec žádnou vinu. Vezměte ho a jednejte s ním podle svých zákonů.“

Ale Kajfáš se nechtěl vzdát. Stále na mne něco volal, až jsem zaslechl zmínku o „Galilei“. Řekl jsem:

„Řekls Galilea?“

„Ano, ano.“

Zeptal jsem se:

„Máš za to, že ten muž je z Galilee?“

„Ano.“

Moje právomoc nesahá do Galilee. Ta patří Herodovi a on je dnes právě v Jeruzalémě, ve

Často pečujeme neúmerně o tělesné potřeby, někdy i o tento svět, neuvědomujeme si, co všechno pro nás ze spasení vyplývá. Podle toho také vypadá naš život víry. Pán Ježíš chce, aby chom měli víru alespoň jako hříčicné zrno, protože taková víra si je schopna přivlastnit vše, buď pod moci Duchu svatého. Řekneme si otevřeně, že víra sama v sobě nemá moc, ale spojuje nás s Pánem, který tuto moc má.

Z toho všeho vyplývá pro plný život víry v Kristu, že máme milovat! Láska je ve vztahu k víře i naději. Čteme 1K 13. a potom 1J 4:18. Láska všemu věří, všechno se naděje. Víra hory přenášející bez lásky není nic platné. Kdo má strach, obavy, nedůvěru, pochybnosti, ten není dokonalý v lásce. Dokonalá láska vyhání strach. To všechno víme, a přece... Láska jako ovoce Duch se musí projevit v oblasti duševní, tj. v oblasti citu. Jestliže Duch Boží vypušobil v nás toto ovoce, pak láska nás uvádí do požehnaného vztahu k víře a naději, „příkrývá mnoho hříchů“, doveče v nás překonávat těžkosti, trápení, úzkosti i zkoušky víry (1Pt 1:7). Ona je motorem, hnací silou, pudící nás ke skutkům víry. Proto v Kristu Ježíši prospívá pouze láska, působící skrze víru (Ga 5:6).

-jk

druhé housle

Pýtali sa dirigenta veľkého symfonického orchestra, aký nástroj sa mu najťažšie obsadzuje. Bez váhania odpovedal: — Druhé husle. Je to veľmi dôležitý nástroj a predsa je len veľmi málo hráčov, ktorí by chceli zostať v tieni prvých huslí a dávali vyniknúť tým druhým.

Tak nejak to býva aj v „orchestri služby pre Pána“. Nájdú sa kazatelia, vedúci hudobníci, vedúci mládeži, autori hodnotných článkov a pod., ale možno je v každom zboru nádza o tých, ktorí si privstanú, aby zakúrili v miestnosti zhomaždenia, podali ruku pri dverách, upratali miestnosť, pripravili chlieb a kalich na slávenie Pánovej pamiatky, spočítali zberku, navštívili chotých a starých...

A predsa sú to služby, bez ktorých nemôže Božia práca napredovať, ktoré sú veľmi dôležité a nepostrádateľné. Ak hrá „druhé husle“, nebud smutný. Bez nich totiž nemôže vyznieť hra ani toho najlepšieho orchestra. Konaj verne svoju malú prácu pre Pána a nemysli si, že to pojde aj bez teba. Váž si svoju rolu a Pán bude hodnotiť aj to, čo sa navonok nevidí alebo nepočuje, či zostáva „v tieni“. Bud verný v mále, aby si raz mohol zavlaďnúť mnohým... -jk

NA CO SE DÍVÁŠ?

„K večeru vstal David z lože a procházel se po střeše královského domu. Tu spatřil se střechy ženu, která se právě omývala. Byla to žena velmi půvabného vzhledu...“

Volnost v sobě vždycky skrývá pokusení ke zneužití. Podlehne-li, často uškodíme nejen sobě, ale i lidem ve svém okolí. V našem příběhu David podlehl pokusení, když se večer „díval“ se střechy svého paláce. Svá vojska poslal bojovat, sám odpočíval a díval se do dálky. „Program“ nebyl tenkrát o nic lepší než dnes. David by jej mohl „vypnout“, ale on se díval nepřestal. A pak následoval čin.

svém paláci. Obrátil jsem se na stráž:

„Odveďte tohoto muže k Herodovi!“

Otočil jsem se a vešel do svého pokoje, ale tušil jsem, že s ním ještě nejsem hotov. Věděl jsem, že se s ním ještě setkám.

Podíval jsem se oknem a viděl jsem, jak se zástup dívá do pohybu. Moji vojáci tam byli, a s mužem zacházel surově. Srdce se mi sevřelo. Snažil jsem se jist a pít.

Nemohl jsem.

Myšlenky se mi stále vraceley k Osobnosti, se kterou jsem se právě setkal. Věděl jsem, že to byl známý učitel. Moje žena Klaudia ho několikrát slyšela. Jednoho dne přišla domů a řekla:

„Ten muž dělá i záchrany.“

To bylo na mne mnoho. Ale některé jeho myšlenky o spravedlnosti, pravdě a lásce na mne udělaly dojem.

Netrvalo dlouho a slyšel jsem, že se dav vraci. Přiváděli vezně. Herodes, ta liška, poslal mi ho zpět. Najednou jsem dostal nápad. Řekl jsem stráži:

„Jděte do vnitřního vězení a přivedte Barabáše!“

„Barabáše, pane?“

„Ano, Barabáše.“

Za chvíli stáli tito dva muži spolu přede mnou:

Barabáš — rebel, vrah.

Ježíš — Učitel, který pomáhal, uzdravoval.

Svolal jsem lid a zeptal se:

„Kterému z těch dvou mám dát svobodu? Barabáši, povstalci a vrahů,

nebo Ježíši, kterému říkají Kristus?“

Nemohl jsem věřit svému sluchu.

Křičeli:

„Barabáši, Barabáši! Propust Barabáše!“

Rozkázal jsem stráži:

„Rozvážte Barabáše!“

Jemu jsem řekl:

„Jsi volný!“

Jak se chystal odejít, podíval se vzpurně a pohrdlivě na mne. Jeden ze stráže do něho strčil. Řekl jsem:

„Nechte ho být!“

Barabáš se ohlédl celý zmatený, a podíval se na Ježíše.

Ježíš se na něho díval s takovým výrazem, jaký jsem ještě nikdy v žádné tváři neviděl.

Barabáš vyšel do noci.

Nařídil jsem přestávku a vešel jsem do svého pokoje, v němž jsem chodil sem a tam. Náhle jsem za sebou zaslechl šramot. Otočil jsem se a sáhl po dýce. Do miestnosti vběhla Klaudia,

má žena, a objala mne.

„Pontie, měla jsem hrozný sen.“

„Klaudie, nech sny být. Musím přemýšlet o důležitějších věcech.“

A pak —

„Ach, Klaudie, co mám učinit s Ježíšem? Pomož mi!“

Odpověděla:

„Nedovol ublížit tomuto dobrému člověku!“

Opět jsem vyšel na balkón. Chtěl jsem říci:

„Vyšetřil jsem tohoto muže. Je to spravedlivý, dobrý člověk. Budu ho chránit rímskými legiemi.“

Tento muž je volný!“

Pak jsem se zamyslel nad svým postavením ve státě, a na svůj vztah k lidu. Myslel jsem na své peněžní nepočitost. Rozhodl jsem se pro ústupek.

„Dám ho zbičovat, a pak ho propustím.“

Nařídil jsem stráži, aby vzala kožené důtky s ostrými kousky kovu a vysázela mu čtyřicet ran bez jedné. Zpozoroval jsem, že moji vojáci si začínají tropit z něho smích.

Upletli věnec z trnů

a vsadili mu jej na hlavu.

Krev mu stékala po tváři.

Posmívali se mu.

Měl jsem zarazit jejich hrubé žerty, ale neuchinil jsem to. Já, Pontský Pílat, jsem se znova díval a věděl jsem, že se musím rozhodnout.

„Co mám učinit s Ježíšem, zvaným Kristus?“

Volal jsem ke svým bohům. Byl jsem rozhodnut říci o tomto muži.

„Opravdu, On je Syn Boží!“

Avšak slova se nedostavila ...

Špatně jsem se rozhodl.

Odnesl jsem si výčitky svědomí, které nemůže nic zahojit.

Chez vám říci:

neobviňujte své prostředí,

neobviňujte své okolnosti,

neobviňujte své rodiče, učitele, kazatele.

Stojte osobně před Ježíšem Kristem,
rozhodněte se správně!

Už jsem byl hotov to učinit, ale něco mě zadrželo. Místo toho jsem se obrátil na službu a řekl jsem:

„Prínes mišu s vodou!“

Postavil míšu na balkón, a já si umyl ruce. Zavolal jsem hlasitě do davu:

„Hleďte, jsem čist od krve tohoto spravedlivého...“

Máj konec byl zpečetěn. Ale co vy? Co ty? Znáš mnohem více o Něm, než jsem znal já.

Dodnes je „volba programu“ stejným problémem. V Písmě sice máme pro podobné situace příklad — Josefa v domě Putifarovi. Avšak David svou moc zneužil. Dal si Bersabé zavolat. A pak následovala řetězová reakce — řada neúspěšných pokusů, jak zamaskovat svůj poklesek, končíc zákeřným odstraněním jejího muže. Vina za smrt Uriáše, vina jeho skulečných vráhů šla na konto Davida.

Nesetkáváme se dodnes se stejným pokušením? Nepodléhají mu i dnes mnozí z nás? Často bychom mohli svůj volný čas vyplnit prací pro svého Pána nejrůznější službou jemu a bližním. Místo toho však sedíme doma a nedovedeme se dosyta nabažit sných (možná opravdu skromných) možnosti oddychu a pohodlí. Na „dívání se“ však čas máme.

„Moc pohledu“ není samozřejmě omezena např. na televizní obrazovku. A bez pochyb jsou na obrazovce informace důležité i pro kreslany. Zde jde o něco jiného. Jde o problém zneužít, o umění dokázat v pravý čas vypnout. Neboť nás přiběh nám jasně a přesvědčivě ukazuje, že mnoha lidem leccos nesvědčí.

Nebylo by někdy lepší vykoupat už tolíkrát odkládanou návštěvu, na kterou nikdy „nemáte čas“?

Pamatujme, že využití našeho volného času je vždy nebezpečné, jestliže se přitom prostor pro náš duchovní život zužuje, místo aby se rozširoval. Nebojme se — nás důsledný přístup nebude nikdy naše opravněné požadavky na uvoření a zotavení omezovat — spíše naopak, bude sloužit k jejich upěvnění. Připr. -tp

Dne 17.–18. září 1980 zasedala Komise pro lidská práva RS KMK na Pravoslavné teologické fakultě v Prešově, aby v kontextu s plánováním příprav pro konferenci signatářských států helsinské dohody, která se bude konat v listopadu t. r. v Madridu, připravovala příspěvkové materiály KMK. Účastníci všech člen-ských církví vyslechli zasvěcené referáty Dr. Karola Gábrisé „Cesta k Madridu“ a Dr. Josefa Smolíka „Lidská práva a sociální spravedlnost“ a řadu dalších hodnotných příspěvků.

Účastníci posoudili kladné i záporné stránky nynější situace a konstatovali, že většina církví a jejich členů i ekumenická gremia dokázala odolat pokusům o obnovu „studné války“ a nepropadají hysterii, kterou vytvárají některé kruhy. Členové komise jsou zajedno s hlasy pro pokračování v procesu uvolnění, pro odzbrojení a prohloubení důvěry. Komise vyzdvihuje mimorádný význam konference v Mad-

Máš knihu, říká se jí Bible.

Vypráví o tomto muži.

Máš svědec v církvi Kristovy po celá staletí. Můžeš vidět lidí, kteří se špatně rozhodli, a můžeš pozorovat, jak se projevují ničivé síly v jejich životě.

Máš kolem sebe životy lidí, kteří se rozhodli správně, a nazvali Ho svým Spasitelem a Pánem.

Můžeš vidět v jejich životě
odpuštění
pokoj
moc
— věčný život.

Toto je tvé životně nejdůležitější rozhodnutí.

„Co učiníš s Ježíšem, zvaným Kristus?“

Co s Ním učiníš?“

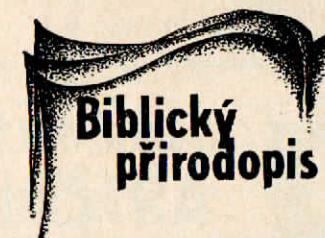
Žij blaze.

připr. D. Z.

ridu a očekává, že nepřeslechně hlasy ekumenických gremií, parlamentu národů v Sofii, zasedání VPP v Eisenachu a hlas veřejného mínění a že bude rozhodným krokem k uskutečnění helsinských dohod v celém jejich rozsahu.

-r-

Z činnosti RS KMK

I

zraelité zpívali 15 písni stupňů na různých zastávkách, když třikrát do roka putovali do Jeruzaléma, svatého města. Tyto písni jsou plny prostých obrazů, které skrývají hluboké pravdy. Ať už jím zpěváci oněch zašlých dnů plně rozuměli nebo ne, pro nás mají význam, protože se ubíráme cestou vzhůru k Božímu městu.

V Zámlu 123:2 je obraz služebníků na ruku jejich pána,

„Jako oči služebníků na ruku její paní,

jako oči služebnic na ruku její paní,

tak naše oči Hospodinu, aby nám byl milostiv.“¹⁾

Je povinností sloužících, aby provedli každý příkaz daný pokynem ruky, aniž bylo proneseno slovo. Žalmista říká, že i my máme zaujmout takové poslání. Nebrebentime neužitelné modlitby, rozumíme svému Bohu, a naše oči jsou upeny na Něho klidně, trpělivě, tiše v očekávání Jeho chvíle. Potom znamením, kterému dobrě rozumíme, nám naznačí další část naší práce. A stejně tiše, bez hluku a okázalosti se dáme do díla.

Čekáš úzkostlivě nebo netrpělivě na pokyn Pána k dalšímu kroku? Očekávej na Pána a buď dobré myslí! Pozoruj vytváře Pánovu ruku, jakmile Jeho plán bude hotov, dá ti pokyn, aby ses hnul z místa. Bdi a čekej, nic nepodnikej, pokud ti to nenařačí.

V Nu 9:23 je verš pro nás: „K rozkazu Hospodinovu kladli se..., k rozkazu Hospodinovu hýbali se“. Očekáváme-li Jeho pokyn pro nás příští krok, bude nám naše povinnost jasná. Do té doby máme čekat. Naše tělo je neklidné, chtěli bychom stále něco dělat. Jsme-li však v klidu, budeme tělesně i duševně schopni učinit další krok, až Jeho rozkaz přijde.

Vypráví se, že koně ve vozích faraonových, ke kterým je přirovnávána nevěsta v Písni Šalamounově 1:9, byli bezvadné arabské rasy. Jejich ohnivá přirozenost byla zkrocena tak, že pro jejich ovládání nebylo třeba používat ani bice, ani hlasitého povelu, pouze pokyn rukou.

Přirozený neklid našeho zkoušeného srdce je zobrazen v jiné písni stupňu: „Má duše čeká Pána vice, než ponocný jítro, vice než ti, jenž čekají na jítro“ (Ž 130:6). Když nemůžeme v noci spát a převalujeme se na lůžku, jak neřpělivě vyhlížíme rozbresk dne, který tak pomalu přichází! Čekáme-li na Boha, aby za nás jednal, aby nám ukázal další krok, posvítil do naší temnoty, poslal nějaký paprsek na naši cestu, pak se podobáme obrazu vykreslenému v citovém žalmu.

A ještě jeden milý obraz z „písni stupňu“: „Zdali jsem nespokojil a neutišil svou duši jako odstavené dítě při své matce? Jako odstavené dítě je má duše“ (Ž 131:2). Odstavené dítě si chce křikem vynutit, prosadit svou vůli, a vzpírá se vůli matčině. Ještě neví, že rodíce vědí nejlépe, co mu poslouží. Podle žalmu i jeho pisatel tak bojoval s Boží vůlí, která má na mysli jen jeho nejvyšší dobro. Namáhal se, bojoval proti Němu, chtěl jít svou cestou, až byla jeho duše úplně vyčerpána, jako to odstavené dítě. Dalí se ti také podobně? Pro tvou duši je jedinečná léčba: přečti si na kolenou Ř 12:1-2, a jednej podle toho. Vzdej se vlastního rozhodování o svém životě, a přijmi místo toho Boží vůli. Na této cestě zažiješ nejhlučší odpočinek a pokoj.

Připojme k tomu ještě jednu zajímavou ilustraci z Jb 7:2: „Jako služebník touží po stínu...“ Ve starověku měl dělník jen jednu možnost měřit čas, a sice podle polohy slunce. Dosáhl-li stín, který vrhal třeba strom, určitého bodu, věděl, že jeho pracovní den skončil. Mohl opustit lopatu a vyzvednout si mzdu. I dítka Boží může vzdychat po ulehčení od svého trápení, po ukončení horka dne, po pokoji v čas večerní. Jen trpělivě čekej na Boží čas, ten jistě přijde a nezpozdí se. Bůh nikdy nekulhá na svůj časem.

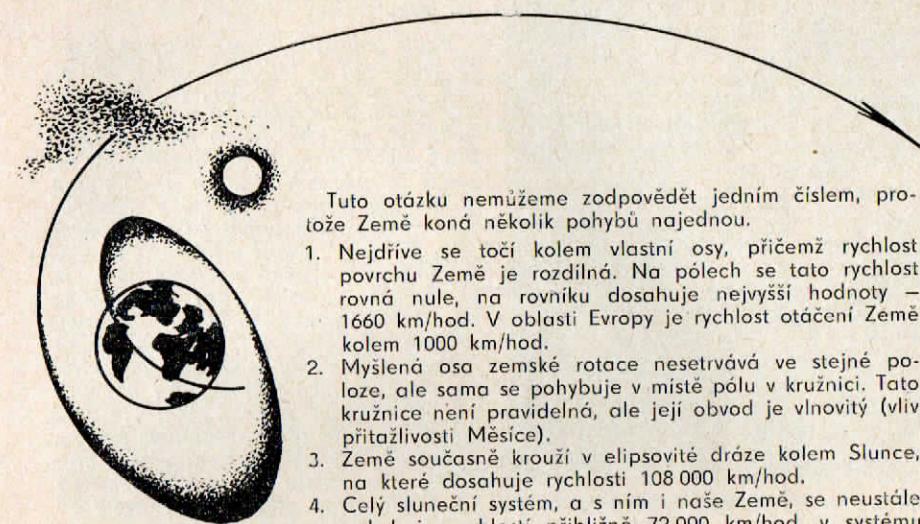
A nakonec jeden, snad nejdojemnější obraz k našemu předmětu. Čteme o něm v poslední kapitole proroka Izaiáše: „Jako ten, kterého matka jeho těší, tak já vás těšiti budu“ (v. 13). Izrael podle prorockého vidění procházel zaslouženým trestem, hlubokou úzkostí. Nakonec se všechno obrátilo v duchovní a národní požehnání a probuzení. Říká, že po starosti nastane potěšení, vzdáncé ztěšení. Prorok měl rodinu. Jsou nám známá jména dvou jeho synů (7:3 a 8:3). Jistě často viděl jednoho nebo druhého přicupit k matce s přiskřipnutým prstíkem, nebo polámanou hračkou či s odřeným kolenem. Viděl laskavý výraz ve tváři své ženy, s jakým pozvedla svého kloùčka a přitiskla k srdci, dětsky s ním žvatlala, a pak ho postavila na zem šťastného a spokojeného.

I my známe období trpkých starostí, černé beznaděje, hrůzy z temné noci kolem nás, strachu z neznámé budoucnosti a z vysychajících zdrojů. Potřebujeme někoho, kdo by nás potěsil. Vždy je nám nabízkou Bůh všelikého potěšení, EL ŠADAJ. Kéž jsme vždy připraveni k odpočinutí ve svém srdci s vyznáním:

On mě skrývá, věrně skrývá,
v stínu mocné ruky své.

připr. D. Z.

¹⁾ Podle překladu žalmů od Dr. J. Z.

Jak rychle se pohybuje ZEMĚ

Tuto otázku nemůžeme zodpovědět jedním číslem, protože Země koná několik pohybů najednou.

1. Nejdříve se točí kolem vlastní osy, přičemž rychlosť povrchu Země je rozdílná. Na pólech se tato rychlosť rovná nule, na rovníku dosahuje nejvyšší hodnoty – 1660 km/hod. V oblasti Evropy je rychlosť otáčení Země kolem 1000 km/hod.
2. Myšlená osa zemské rotace nesetrvává ve stejné poloze, ale sama se pohybuje v místě pólu v kružnici. Tato kružnice není pravidelná, ale její obvod je vlnovitý (vliv přitažlivosti Měsíce).
3. Země současně krouží v elipsovité dráze kolem Slunce, na které dosahuje rychlosti 108 000 km/hod.
4. Celý sluneční systém, a s ním i naše Země, se neustále pohybuje rychlosťí přibližně 72 000 km/hod. v systému Mléčné dráhy.
5. Ani Mléčná dráha není v klidu, ale pohybuje se ve vesmíru – podle odhadu – rychlosťí asi 1 milión km/hod.

A toto všechno řídí Pán Bůh na tisíciny sekundy přesně. Rozumem to nepochopíme, ale v srdci se koříme v neskonalém obdivu a vděčnosti (Ž 2:11-12)!

565 let od mučednické smrti MISTRA JANA z Husince

„Kostnice — dějiště do té doby nejvýznamnějšího a svým rozsahem nejslavnějšího koncilu v letech 1414–1415! Tehdy solva desetitisícové městečko je tu mnohem větší počet světských knížat v čele s „králem římským“ Zikmundem, třemi kurfiřty, markrabětem Braniborským, třiceti devíti vévody, výslanci řeckého císaře a deseti evrop-

ských vladařů... nesčíslný počet hrabat a rytířů, skvělý papežský pravod o 1600 osobách s dalšími zástupci církve a tehdejší vědy s dvěma tisíci doktorů a tisícem vyšších a nižších prelatů — o prostých knězích, bakalářích a studentech ani nemluvě... a současně se stává místem bujných zábav, rozkoší a neřestí, jichž svět předtím neviděl..."

Tak zní historikův úvod události, jež význam později daleko převyšil a zastíní všecko to, čemu tehdejší společnost v čele s všemocnou „duchovní a světskou mocí“ přikládala vlastní smysl.

V jak optimistickém rozpoložení myslí přibyl mistr Jan se svým „ochranným“ gležtem a průvodem věrných v čele s pány Janem z Chlumu a Václavem z Dubé do Kostnice, svědčí on sám: „Přišli jsme do Kostnice v sobotu po svátku všech svatých bez vší úhony procházejce městy, přibijejice vyhlásky latinské a německé a jsouce všude přijímání s přátelským pohostinstvím... a bydlíme do té v Kostnici blízko hospody samotného papeže“, píše svým milým v Čechách.

Kolik však zklamání tam během onoho pohnutého roku prožívá — od počáteční papežovy přízně přes postupný úpadek jeho moci a vlivu až po své potupné a bezprávné uvěznění s konečným odsouzením a upálením na hranici všem církvi nepoddajným a nenapravitelným „kacířům“ pro výstrahu 6. července 1415.

Zprvu svobodný člověk s touhou po pravdě a spravedlnosti, upřímně toužící po očistě církve a věřící v nápravu všech pohoršlivých jevů v době svého pobytu v domě vdovy Fidy u městské brány Schnetztor, později diskriminovaný a marně se hájící vězeň v žaláři — ve vlké temné kobce dominikánského kláštera — proti zaujaté žalobě vypracované Michalem de Causis (Michala ze Smrada, býv. faráře od sv. Vojtěcha v Praze) a křivým obviněním s věrolomným postojí svého bývalého žáka a přítele Štěpána Pálce, kteří vytrhli ze souvislosti a vybrali velmi pečlivě Husovy „kacířské myšlenky“

předeším z jeho díla „De Ecclesia“ (O církvi).

Kolik bolesti z křivdy prožívá, když je obviňován ze zlých úmyslů a myšlenek, které neměl, z „bludů“, které pode svého nejlepšího vědomí a svědomí nehlásal, ze zlého, které přece nečinil, když mu tolik na tom záleželo, aby se právě to zlé, pohoršlivé a neslučitelné se svatým posláním církve a posvěceným kněžstvím napravilo! O tom svědčí jeho „Obrany“, psané v jeho zkouškách, v nichž se postupně odvolává ke všem existujícím autoritám, aby se nakonec odvolal k samotnému Kristu se svou předem ztracenou pří. Posuďme sami! Cožpak mohla kdy tehdejší vedoucí duchovní a světská vrstva snést a vůbec připustit takové pravdy jako: „Jestliže papež či prelát je ve smrtelném hříchu, pak není již papežem, biskupem či prelátom — a jestliže král spáchal smrtelný hřich, není před Bohem králem!“ Divime se pak reakci té zpupné a pyšné vladnovicí třídy: „Protí takovému bludu by měla povstat veškerá vláda duchovní i světská k jeho vykorenení spis ohněm a mečem než jakýmkoli přesvědčováním!“?? Měl se podrobit a mohl se tak mravně čistý a radikální duch Husův zlomit? Tehdejší středověká církev a feudální společnost neměla jiného východiska při své snaze zachovat svou vlastní ořesenou autoritu a prestiž pro uchájení mocenských pozic, než násilnou likvidaci všech nežádoucích oponentů.

Přes všecky tak citlivě pocítované křivdy zůstává Hus vrcholně kladnou osobností, jíž je cizí nenávist a pomstychtivost, čemuž se mnohdy nedovedlo vyhnout pozdější husitské hnuti... Je a zůstává hlasatelem míru a pokoje Božího, aktuálního až do dnešních dnů, když zdůrazňuje ducha obětující se Kristovou lásky proti satanskému duchu sobectví, nenávisti a násilnictví a slouží svou prorockou vizi optimistické víry v situaci, kdy je zdánlivě všecko ztráceno: „A národ nezvedne meč, nebude bojovat proti národu, neboť krásou míru a Božího pokoje budou se těsit všichni obyvatelé země...“ Podporuje a proklamuje praktický křesťanský smysl pro řešení sociálních problémů

důsledním bojem proti lidskému sobectví, jak ho uvedli v život v táborské obci: „... item, jakož není nic mé a nic tvé, než všecko v obec rovně máj...“ Jaký to duch, vedoucí k vnitřní proměně člověčenstva, a jak bezvýznamné se naproti tomu jeví theologické argumentace pro jeho usvědčení z tzv. „bludů“ v oblasti transsubstanciace či remanence, pro které byl souzen a odsouzen. Vždyť on se přece nechtěl stavět proti církvi, ale rozhodně se staví proti tomu, co nesoudí, ale podporuje lidskou pýchu a sobectví — proti hříchu v církvi z titulu tělesné touhy po materiálním bohatství, po slávě a po moci — čímž se kazí jednotlivci a tím i církvi! Jak samořejmě očekává nápravu od duchovních vůdců, tehdyn pravě plných lakoty, ctižádosti a bezcitné bezohlednosti k lidskému utrpení a sociální problematice vůbec. Jak mocně znějí čtyři artikuly — praktické nápravné prostředky k zduchovnění — posvěcení církve, aby byla schopna plnit svou tak odpovědnou etickou službu člověku, čerpané z Husova odkazu:

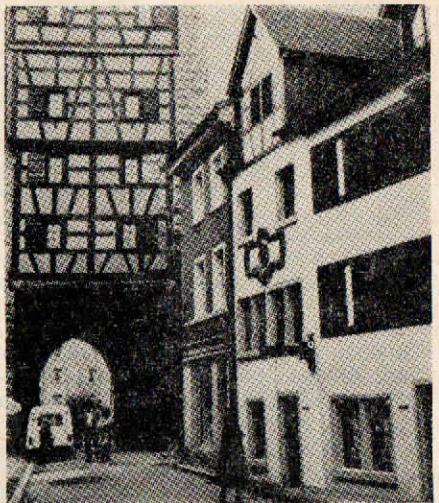
1. Svobodné kázání slova Božího,
2. přijímání pod obojí způsobou,
3. konec světského panování kněží a jejich hmotného bohatství,
4. trestání „smrtelných hřichů“ bez rozdílu stavů!

To je charakter věrného Božího svědka čistého a příkladného mravního života, který zachoval svou věru v dobré, svou lásku k člověku a naději v živém Bohu v oné barbaršské době, i když musí konstatovat nakonec marnost svého úsilí o službu těm a tam, k nimž a kam jej jeho Pán poslal a nevyhnutelnost své potupné smrti, před níž neuhnul:

„Na té pravdě evangelia, kterou jsem učil a kázal z Božího slova a výkladů svatých doktorů, chci dnes radostně umřiti...“

A tak v přimluvných modlitbách za ty, kteří ho ve své zlobě a nenávisti, s posměchem a zadostiučiněním vydali plamenům a peklu, odevzdal svého ducha „nejdobrotivějšímu Pánu Ježísi zcela v Duchu jeho lásky a pokoje za zpěvu písni o Kristově milosti...“

Dnešní Konstanz je krásným městem,

Vpravo obnovený Husův dům

právem hrdým na svou historii a malebnou polohu při březích Rýna a nádherných zálievech velikého Bodamského jezera. Jaký mir vladne v jeho nábrežních parcích kolem tehdy tak hlučného koncilového domu, kde se v čisté vodní hladině zrcadlí četné loďky a výletní motorové čluny, zpovídají k projíždce až tam, kde se v dálí za obrovskou vodní plochou jezera ztrácí panorama mohutných věží v ranním letním oparu. Nelze odolat. Podleháme kouzlu té bezprostřední krásy kolem, zdůrazněné výní záplavy květů pečlivě pěstovaných záhonů a šumění rozložitých stromů, za nimiž probleskuje stříbrná hladina a kolébá se motorový člun okružní jízdy kolem přístaviště a městských břehů. Zprvu jedeme vstří slunci po širé vodní pláni, ale záhy se obloukem vracíme, abychom pokračovali v proudu řeky pod nízký ale široký Rýnský most s malebnou starobylou věží a zbytky mohutných hradeb na levém břehu, za nimiž ovládá panorama města vznosná gotická stavba mariánského kostela, v němž byl Mistr Jan souzen a odsouzen, kde v malebném seskupení středověkých domů v křivolakých uličkách, posvěcených slavnou historií, najdeme poměrně snadno u starobylé městské brány

„Schnezztor“ dům vdovy Fidy — místo kultury doc. dr. Klusáka, představitelů Husova útulku, v němž se tak dobře označený pamětní deskou a poměrně nedaleko odtud za branou a městskými hradbami směrem k řece Husův balvan tam, kde stála kdysi hranice, jejiž nikdo neuhasil a neuhasi, z jejich plamenů se zrodila nová epocha věčného zápasu neklidného lidského ducha za pravdu. S pohnutím vzpomínáme jeho životní vyznání Ž 40:10-11 a jeho modlitbu na potupném popravišti Ž 31:2-6... Hvízd lodní písťaly a její obrat v možném proudu nás vytrhuje ze vzpomínek — a vraci skutečnosti v níž žijeme a zápasíme dnes dálé v rozbořeném světě o vlivzství Kristova ducha miru, pokoje, svobody a sociální spravedlnosti, ve kterém za tak těžkých okolností dovedl tak věrně stát po zářném příkladu svého Pána věrný Mistr Jan.

Jsme dnes právem hrdi na obnovený kostnický „Husův dům“, který oproti minulosti září čistotou a úpravností. Estetická úroveň obnoveného středověkého domu včetně pozoruhodné výpravy interiérů budí zasloužilé uznání četných návštěvníků dnešního našeho národního památníku, kteří se přicházejí poklonit památkce muže, jehož význam daleko překročil hranice jeho malé a tak vroucené milované vlasti. Vždyť z jeho odkazu čerpal a čerpá nejen nás lid stále živou mravnou inspiraci pro svůj duchovní, národní a sociální zápas, ale celý kulturní svět ve své touze za pravdu Boží, která je současně a neoddělitelně pravdom všelidskou.

Jubilejný den 6. červenec 1980 byl v souladu s příležitostí k slavnostnímu znovuotevření zrekonstruovaného Husova domu za přítomnosti našeho ministra K. Flajšhanse „Mistr Jan, řečený Hus z Husince“ a Husovy citáty zjednána z jeho děl „O církvi“, „Obrazu světa“ a „Listy z Prahy“.

Odpovědi na otázky z minulého čísla:

- Serafin svou tvář přikrývá křídly (Iz). Ve 2K 3:18 smí věřici vidět slávu Páně s odkrytou tváří.
- 1M 3:24, Joz 5:13-15, Iz 6:6.
- Zj 12:9, 20:2.
- Petr - 1K 9:5.
- Jozue a Kálef - 4M 14:38, 26:56, 32:12.
- Jonáš.
- 40letá cesta pousti Izraele začala písni Mojžíšovou (2M 15) a skončila písni o skále (5M 32:1-44).
- 2M 15.
- Mk 5:38-40.
- Lk 6:21, 25.

Tři knihy ve škole světa

Podle záměru Stvořitele není svět něčím jiným než předešlou věčnosti, tj. nižší školou, do níž jsme posíláni dříve než postoupíme do nebeské akademie. Proto také Bůh tuto svou školu štědře opatřil svými knihami. Měli jsme se zde učit, ale nemohli jsme se učit bez knih nebo bez živého slova, proto vyhradil živé slovo věčnosti a vzdělávání nás zatím knihami.

Dal nám tři knihy, všechny ony knihy své věčnosti, tj. sebe samého, jako nákresy pravobrazu, ukazující jeho velebnost, moc, moudrost a dobrrotu a také vůli, co chce, abychom dělali, a co uložil, aby se s námi stalo, jestliže tak jednáme nebo nejednáme.

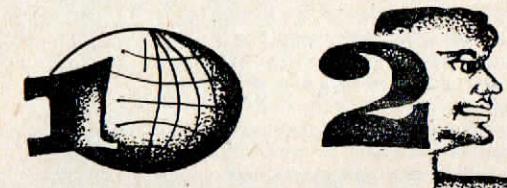
nejlépe vedlo a pečlivě se vyhýbá bolestem a jakémukoliv utrpení. Z toho činí závěr, že tedy ten, jemuž se chce podobat, je blažený.

— Přeje si být moudrý a vědět co nevíce. Z toho tedy usuzuje, že Bůh jeho předobraz, je nejmoudřejší.

— Přeje si dále, aby byl mocný, aby jeho rozkazu byly podrobeny jiné věci (jak vysvítá ze srážek říši a z ustavičných sváří smrtelníků o větší moc). Odtud tedy vyvozuje, že jeho Stvořitel je neskonale mocný.

— Přeje si konečně, aby každý člověk byl (nebo se aspoň zdál být) dobrý, jeden vůči druhému. Z toho se neomylně přesvědčuje, že Bůh je svrchovaně dobrý.

A tak se člověk může stále přiučovat ze sebe samého o svém Stvořiteli více,

První a největší knihou Boží je vidičitelný svět, popsaný tolika písmeny, než ze všech ostatních výtvarů. Právem je tedy Boží kniha dána člověku ne před oči, jako ona velká kniha světa, nýbrž do samotného srdce.

Druhou knihou je člověk sám, stvořený v obrazu Božímu. Jemu je vdechnut dech Božího života, tj. rozumná duše, která se stala měřítkem všech věcí. Neboť ona svými vrozenými pojmy měří všechno. I samotného Boha, svůj předobraz, poznává lépe ze sebe samé než z nějaké jiné věci, soudí, že je takový jako ona sama, nebo aspoň jakou se tajnými přáními snáší stát.

Protože totiž všechno, co existuje, se přirozeně vraci ke svým počátkům, také člověk se vraci k Bohu a k tomu, co je v Bohu. Je přitom nesen jakýmsi přirozeným puzením tužeb a ze samotných tužeb se učí, co je Bůh a jaký je. Například:

— protože každý člověk lplí na životě, smrti pak a záhuby se hrozí, neomylně z toho usuzuje, že ten, k jehož obrazu je stvořen, je nesmrtelný a věčný.

— Touží také, aby se mu v životě co

Z knihy Cesta světa
J. A. Komenského

Mě svědectví...

Moje manželka uvěřila v Pána Ježíše Krista v roce 1960. Jejím velkým přání bylo, abych uvěřil i já. Prosila mne o to, domlouvala mi, často při tom plakala. Začal jsem s ní chodit do shromáždění v Ostravě. Byl jsem zvědav, o čem se tam mluví, kdo káže, jací jsou to lidé, když nemají ordinované duchovní. To, co jsem tam slyšel, se mi líbilo. Ale miloval jsem kina, divadla a vásnivě jsem četl. Všechno, bez výběru. Pozoroval jsem, že manželka po svém uvěření zanechala vše, co patří světu. Udeľala tak rázem — marně jsem ji častokrát zval, aby šla se mnou sdílet mé zábavy. Ríkala, že dvěma pánum nelze sloužit. „A to já mám kvůli takové věci ztratit to, co mne těší?“, říkal jsem si v duchu. Ta cena se mi zdála být příliš vysoká.

Po jisté době bylo v Ostravě větší velikonoční shromáždění. Sloužil na něm také bratr A. K. z Brna. Manželka ho přivedla k nám, aby mně vyprávěl o Pánu Ježíši. Po rozmluvě se mnou řekl mé ženě: „Přivést Vašeho manžela k Pánu bude velmi tvrdý oršek. Je moc „moudrý“. Nezbývá, než se za něho modlit. Budu s ním i nadále v písemním styku.“

A také mně napsal řadu vzájemných dopisů, v nichž někdy nešetřil ani tvrdšími slovy. Například:

„Člověče, na co chcete ještě Vy ve Vašem věku čekat, vždyť s Vaším mudrováním přijdete do pekla!“

I když jsem si to nechtěl připustit, začal sem uvažovat. Pak následovaly návštěvy dalších vzácných bratří. V roce 1962 byla má žena pokřtěna v Těrlicku. Pozorně jsem pozoroval krásný průběh křtu, který mocně zapůsobil na mou duši. Byl jsem neklidný a nespokojený. Rozdvojený život doma se mi nelíbil.

Pracoval jsem jako dělník na vrtech, většinou v polích a u lesů. Často jsem na věži ve výšce 26 metrů pozoroval v noci krásné hvězdy, a přemýšlel o Stoříci ve veškeré té krásy na obloze. Bylo mně z toho velice smutno. Jednou, když jsem v bolu nad záhadami vlastní duše a své existence vůbec opět stál v noční tmě na věži, padla na kraj náhle mlha (světlo z pracoviště se odraželo směrem vzhůru), a mně se zdálo, jako by se mně z lesa blížila postava Pána Ježíše s rozprázenou náručí. Pojala mne nevýslovná bázeň. Ve zvláštním rozpoložení myslí, v níž jsem si nebyl jist, zda jde o vidění či skutečnost, jsem si jasně uvědomil — teď nebo nikdy! Klekl jsem na kolena, v pokoji vyznal své hříchy, a vroucně prosil svého Spasitele za jejich odpuštění a za to, aby také mne přijal. Poznal jsem, že moje moudrost byla marnost, když ta moudrost Pána Ježíše převyšuje všechno. Tam, na věži jsem tehdy uvěřil v Pána Ježíše jako svého Záchránce, Spasitele své neklidné, neradostné a rozervané duše. V té chvíli mne On sám naplnil svým pokojem a radostí, což nelze popsat ani vysvětlit. Již nikdy bych nechtěl měnit nový život za starý, ten před svým obrácením k Pánu!

Je mně líto, že jsem tolik let promarnil ve světě a své jho s nevěřícimi táhl tak „nevěrně“ po celých 52 let. Nyní však s manželkou denně děkujeme za Boží milost, v níž i nás oba přijal za svá dítka.

JEMU díky, chvála a čest za jeho převelikou lásku k nám!
V Ostravě-Porubě dne 19. února 1973.

-stu

DOSLOV REDAKCE:

Toto osobní vyznání milého bratra JANA STUCHLÍKA z ostravského sboru jsme obdrželi od jeho manželky až po tom, co ho Pán koncem září t. r. povolal k sobě. Bylo to za zvláštních okolností — ze středu bratří poslouchajících Boží Slovo na setkání v Lipsku. Odešel ve věku 71 let v plné práci pro Jeho církev. Byl našim vzácným spolupracovníkem, s jeho značkou „-stu“ jste se mohli často setkat v tomto časopise. Jsme vděční Pánu za jeho požehnaný život, který po dobu 18 let byl světem svému okolí a příkladem pro vykoupené. Věřící z celého kraje se v hojném počtu zúčastnili pchřbu dne 10. 10. 1980.

Dne 4. 11. t. r. budou tomu již dva roky, kdy Pán k sobě povolal z našeho středu milovanou sestru JAROMÍRU VOHNOUTOVOU ve věku 63 let. Od svého mládí následovala věrně svého Spasitele. Vzpomínáme na její milou, tichou povahu a vzácnou ochotu k službě, v níž se nevyhýbala jakékoli praktické práci pro shromáždění. Pán jistě ocení její službu lépe než my dovedeme.

Věřící jičínského shromáždění

Dňa 14. mája 1980 odišiel k Pánovi po ťažkej chorobe brat JOZEF CHOVAN z Bratislav-Rače. Pochádzal z Ráztočna pri Handlovej, kde bol jeho otec prvým veriacim. Odovzdal sa Pánovi už vo svojej mladosti. Ostane nám v pamäti nielen v Bratislave a v Batizovciach, kde verne dochádzal z Kežmarku, ale aj v Prahe, kde sme ho mali radi! Bol vždy verne na svojom mieste v shromaždení, a vedel vždy navrhnuté priliehavú duchovnú pieseň. Keď sme ho niekoľko dní pred jeho odchodom navštívili, povedal: „Keď som bol naposledy v nemocnici — čím som mal väčšie bolesti, tým mi dával môj Pán väčšie potešenie!“

Iste závideniahodné vyznanie a skúsenosť pre nás mnohých!

Z Ráztočna bol aj náš milý brat JAN MADAJ, ktorý odišiel k Pánovi v 84. roku svojho požehnaného života, o ktorom sme priniesli zprávu v minulom čísle, a ktorú týmto dopĺňujeme.

Sestra HELENA SUCHÁNKOOVÁ, 79 let, se kterou se dne 25. 9. 1980 rozloučili věřící z Frýdku-Místku, patřila mezi lidi, kteří měli velmi těžký život. — A právě tato skutečnost připravila její srdce pro srdečné přijetí Božského Spasitele Pána Ježíše. Zaheděla se do Jeho lásky zjevené na golgatském kříži, vírou Jej přijala a stala se vlastníkem trvalého bohatství, pokoje a radosti v DUCHU svatém.

Umíme říci: Díky Pane za dny, které byly — i když byly zlé? Vždyť právě tim „zlým“ nás Bůh často vede, připravuje a vychovává pro věčnou slávu.

-šek

Dne 10. září 1980 si Pán povolal z našeho středu milou sestru BOHUMILU ZÁPALKOVOU z Frýdku-Místku. Zemřela po dlouhé a těžké nemoci na prahu svých 77 let. S jejími tělesnými pozůstatky jsme se rozloučili slovy Jana 11:27 — „Ovšem, Pane, já jsem uvěřila, že si ty Kristus, Syn Boží, který měl přijít na svět“. Milá sestra byla Bohu milou, protože přijala Pána Ježíše ve věku 44 let. Viru v Něho zachovala až do poslední chvíle života.

-kn

Dne 5. 9. 1980 jsme se rozloučili s tělesními pozůstatky naší milé sestry ALŽBĚTY WILCZKOVÉ, kterou si Pán povolal ve věku 72 let. V následování svého Pána se naučila tichosti, kterou prokazovala až do konca pozemského života. Ani v těžkostech a zkouškách nezapiěla Pána Ježíše. Odcházela v jistotě spasení a v živé naději.

O tři dny později sme se na stejném hřbitově v Karviné loučili s EMILIÍ DUSZOVOU. Pánu Ježíši svěřila svůj život v 16 letech, a byla mu věrná až do konce. Z jeho milosti se dožila 67 let.

Po několika dnech jsme se opět shromáždili v obřadní síní, aby chom doprovodili do hrobu tělo milé sestry EMILIE HROMADOVÉ. Pán ji povolal k sobě ve věku 74 let. Na tuto chvíli očekávala v naději věčného života.

Všechny tyto tři sestry patřily do karvinského sboru. Jejich odchod nám připomenul, aby chom i my byli připraveni odejít k Pánu každou chvíli.

-M. G.

Po krátké a těžké nemoci odešla v srpnu t. r. v 83. roce života do svého vytouženého nebeského domova naše milá a nezapomenutelná sestra BOŽENA MENČÍKOVÁ ze Staré Boleslaví, která rovněž uvěřila na svědectví bratra Bartoňka v době jeho misijní práce v Brandýse nad Labem a okoli. Znali jsme ji jako vzácnou duchovní ženu plnou víry, naděje a lásky. Její příklad věrného a posvěceného života zůstane vždy nám, kteří jsme ji znali, trvalým povzbuzením.

Plnú dni – v 84. roku verného života – si Pán povolal k sebe našu milú sestru FRANTIŠKU VYSKOČILOVÚ z Bratislavы. Obrátila sa na svedectvo brata Martina Bartoňka v najkrajších dobách rozkvetu Pánovho diela v Bratislave za pôsobenia nezabudnuteľného služobníka Pánovho – Frederika Butchera. Jej verné svedectvo v rodine, zbole a medzi nami, ktorí sme ju poznali, zostane s vďačnosťou zachované v našej myсли a srdci. Jej manžel v dopise redakcii svedčí, že na svedectvo jej trpeživej lásky sa trikrát „narodil“: najprv k spaseniu, potom k posvätenému životu, a potretie k predívnejmu predĺženiu fyzického života po ťažkej autohavárii – to preto, aby jej mohol prejavíť vďačnú službu, keď trpela v nemoci ...

Dodatačne bratom a sestrám oznamujeme, že Pán Ježíš si dňa 30. 12. 1979 povolal k sebe milého brata PAVLA JANÍKA vo veku 84 rokov. Vďačne spominame na neho nielen pre jeho vernosť Pánovi až do konca života, službu spoluveriacim, ale aj pre to, že Pán skrze neho vzbudil v Žiline zhromaždenie.